

Arrest

nr. 196 779 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 26 juni 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij voegt hier thans aan toe dat hij door Fatah wordt gezocht omwille van desertie. Zijn familie in Libanon ontving thuis een oproepingsbrief op zijn naam. Hij vreest ingeval van een terugkeer te zullen worden gearresteerd en veroordeeld door de Militaire Rechtbank. Hij haalt bijkomend nog aan dat zijn broer I. ondertussen ook het land ontvluchtte en naar België kwam. Zijn broer diende hier een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een oproepingsbrief van Fatah alsook een verzendingsbewijs van Libanpost, d.d. 13 juli 2017.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in reeds ongeloofwaardig bevonden

verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

In zoverre verzoeker nog verwijst naar rechtspraak inzake het oude artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat genoemd artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het nieuwe artikel 51/8 luidt als volgt: "Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen. Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen." De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat de door hem neergelegde documenten zonder enige gegronde motivatie als niet relevant worden verworpen. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze als volgt: "U beperkt zich thans tot het louter volharden in uw voorgaande verklaringen en bouwt hier zonder meer op voort door in onderhavige asielaanvraag te stellen dat u door Fatah werd opgeroepen omwille van desertie. U vreest dat u omwille van deze desertie gearresteerd zal worden door Fatah en dat u door een militaire rechtbank veroordeeld zal worden. Het spreekt voor zich dat dit geenszins volstaat om de eerdere appreciatie van uw asielmotieven alsnog in een ander daglicht te plaatsen. Gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Libanon zou hebben gekend en omwille waarvan u zou zijn gedeserteerd, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw beweerde desertie en de mogelijke gevolgen. De geloofwaardigheid van uw beweringen door Fatah te worden gezocht omwille van uw desertie wordt bovendien bijkomend onderuit gehaald door volgende bevindingen. U stelt in het kader van uw tweede asielaanvraag dat de oproepingsbrief van Fatah naar uw huis in Libanon werd verstuurd. Uit een vertaling van het schrijven van Fatah blijkt voorts dat dit document dateert van 18 maart 2016. Ook blijkt uit een vertaling van dit document dat de uitbetaling van uw loon werd stopgezet vanaf 15 maart 2016 (zie verklaringen 2de AA DVZ d.d. 30/8/2017). Hiermee rekening houdende kan logischerswijs verondersteld worden dat uw familie al geruime tijd op de hoogte is van het feit dat u door Fatah gezocht wordt. U verklaarde voorts in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u dagelijks contact heeft met uw moeder (zie CGVS I p. 7). Rekening houdende met al het bovenstaande is het dan toch wel zeer opmerkelijk dat u tijdens uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het feit dat u door Fatah wordt gezocht en dat een brief van Fatah op uw naam naar uw ouderlijk huis in Libanon werd gestuurd. U diende overigens pas op 29 maart 2016 – een tiental dagen nadat de brief

door Fatah werd opgesteld- een eerste asielaanvraag in. Het is geenszins aannemelijk dat uw familie gedurende uw gehele eerste asielprocedure geen weet zou gehad hebben van het feit dat u door Fatah gezocht werd en uzelf hier bijgevolg niet van op de hoogte zou zijn geweest, indien uw beweringen op de waarheid berusten. U verklaarde in dit verband dat u pas in juli 2017 het schrijven van Fatah in uw bezit kreeg. Dit is vooreerst een loutere bewering die u geenszins kan hardmaken. Het voorgelegde verzendingsbewijs van Libanpost toont enkel aan dat een zekere S.(...) Z.(...) A.(...) vanuit Libanon op 13 juli 2017 post opstuurde naar de genaamde A.(...) A.(...) in Gent, niets meer en niets minder. Wie deze personen zijn en wat de inhoud van de verzending was, is niet deze duidelijk. Wat er ook van zij, zulks doet geen enkele afbreuk aan het feit dat u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag van dit gegeven op de hoogte moet geweest zijn en er dus kan verondersteld worden dat u de oproeping van Fatah reeds eerder zou hebben aangebracht, ook al zou u toen nog niet in het bezit geweest zijn van de oproepingsbrief zelf, indien uw beweringen stroken met de werkelijkheid. Waarom uw familie dit document, dat zoals gezegd dateert van 18 maart 2016, niet eerder zou hebben opgestuurd, is ook geenszins duidelijk. Er kan redelijkerwijs verwacht dat uw familie alles in het werk zou stellen om u alle relevante informatie en stavingsstukken die betrekking hebben op de evolutie van uw problemen zo snel mogelijk zou proberen overhandigen, indien u daadwerkelijk zou worden gezocht. Dat u pas in juli 2017, toevallig een tweetal nadat de RvV in het kader uw eerste asielaanvraag de beslissing van het CGVS bevestigde, dit document zou hebben ontvangen, is toch wel zeer opmerkelijk.

Dient nog te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielprocedure met geen woord heeft gerept over uw huidige claim dat u door Fatah beschuldigd wordt van desertie. Integendeel, u verklaart herhaaldelijk en expliciet dat u eenvoudigweg ontslagen werd door Fatah (CGVS I, p. 17)(CGVS II, p. 11).

Dat u het schrijven van Fatah voorlegt, wijzigt niets aan voorgaande. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas wat, zoals reeds duidelijk is aangetoond, in casu geenszins het geval is. Het verzendingsbewijs van Libanpost werd hierboven reeds besproken." Verzoeker brengt geen concrete tegenargumenten bij die deze pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Een verwijzing naar een (internet)artikel volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Waar verzoeker van mening is dat zijn uitwijzing naar "Somalië" een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk belangrijke documenten heeft ingediend die haar relaas ondersteunen en benadrukt zij dat, nadat zij vertrok, haar broer naar Syrië zou gestuurd worden, hij dus wel problemen heeft gekend en daarmee geen rekening is gehouden. Verzoekende partij besluit dat het leven in het vluchtelingenkamp zeer moeilijk en gevaarlijk is zodat zij minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen.

Waar verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk belangrijke documenten heeft ingediend die haar relaas ondersteunen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat de door hem neergelegde documenten zonder enige gegronde motivatie als niet relevant worden verworpen. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze als volgt: “U beperkt zich thans tot het louter volharden in uw voorgaande verklaringen en bouwt hier zonder meer op voort door in onderhavige asielaanvraag te stellen dat u door Fatah werd opgeroepen omwille van desertie. U vreest dat u omwille van deze desertie gearresteerd zal worden door Fatah en dat u door een militaire rechtbank veroordeeld zal worden. Het spreekt voor zich dat dit geenszins volstaat om de eerdere appreciatie van uw asielmotieven alsnog in een ander daglicht te plaatsen. Gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Libanon zou hebben gekend en omwille waarvan u zou zijn gedeserteerd, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw beweerde desertie en de mogelijke gevolgen. De geloofwaardigheid van uw beweringen door Fatah te worden gezocht omwille van uw desertie wordt bovendien bijkomend onderuit gehaald door volgende bevindingen. U stelt in het kader van uw tweede asielaanvraag dat de oproepingsbrief van Fatah naar uw huis in Libanon werd verstuurd. Uit een vertaling van het schrijven van Fatah blijkt voorts dat dit document dateert van 18 maart 2016. Ook blijkt uit een vertaling van dit document dat de uitbetaling van uw loon werd stopgezet vanaf 15 maart 2016 (zie verklaringen 2de AA DVZ d.d. 30/8/2017). Hiermee rekening houdende kan logischerswijs verondersteld worden dat uw familie al geruime tijd op de hoogte is van het feit dat u door Fatah gezocht wordt. U verklaarde voorts in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u dagelijks contact heeft met uw moeder (zie CGVS I p. 7). Rekening houdende met al het bovenstaande is het dan toch wel zeer opmerkelijk dat u tijdens uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het feit dat u door Fatah wordt gezocht en dat een brief van Fatah op uw naam naar uw ouderlijk huis in Libanon werd gestuurd. U diende overigens pas op 29 maart 2016 – een tiental dagen nadat de brief door Fatah werd opgesteld- een eerste asielaanvraag in. Het is geenszins aannemelijk dat uw familie gedurende uw gehele eerste asielprocedure geen weet zou gehad hebben van het feit dat u door Fatah*

gezocht werd en uzelf hier bijgevolg niet van op de hoogte zou zijn geweest, indien uw beweringen op de waarheid berusten. U verklaarde in dit verband dat u pas in juli 2017 het schrijven van Fatah in uw bezit kreeg. Dit is vooreerst een loutere bewering die u geenszins kan hardmaken. Het voorgelegde verzendingsbewijs van Libanpost toont enkel aan dat een zekere S.(...) Z.(...) A.(...) vanuit Libanon op 13 juli 2017 post opstuurde naar de genaamde A.(...) A.(...) in Gent, niets meer en niets minder. Wie deze personen zijn en wat de inhoud van de verzending was, is niet deze duidelijk. Wat er ook van zij, zulks doet geen enkele afbreuk aan het feit dat u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag van dit gegeven op de hoogte moet geweest zijn en er dus kan verondersteld worden dat u de oproeping van Fatah reeds eerder zou hebben aangebracht, ook al zou u toen nog niet in het bezit geweest zijn van de oproepingsbrief zelf, indien uw beweringen stroken met de werkelijkheid. Waarom uw familie dit document, dat zoals gezegd dateert van 18 maart 2016, niet eerder zou hebben opgestuurd, is ook geenszins duidelijk. Er kan redelijkerwijs verwacht dat uw familie alles in het werk zou stellen om u alle relevante informatie en stavingsstukken die betrekking hebben op de evolutie van uw problemen zo snel mogelijk zou proberen overhandigen, indien u daadwerkelijk zou worden gezocht. Dat u pas in juli 2017, toevallig een tweetal nadat de RvV in het kader uw eerste asielaanvraag de beslissing van het CGVS bevestigde, dit document zou hebben ontvangen, is toch wel zeer opmerkelijk.

Dient nog te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielprocedure met geen woord heeft gerept over uw huidige claim dat u door Fatah beschuldigd wordt van desertie. Integendeel, u verklaart herhaaldelijk en expliciet dat u eenvoudigweg ontslagen werd door Fatah (CGVS I, p. 17)(CGVS II, p. 11).

Dat u het schrijven van Fatah voorlegt, wijzigt niets aan voorgaande. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas wat, zoals reeds duidelijk is aangetoond, in casu geenszins het geval is. Het verzendingsbewijs van Libanpost werd hierboven reeds besproken." Verzoeker brengt geen concrete tegenargumenten bij die deze pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten." Verzoekende partij werpt gaan ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij benadrukt dat, nadat zij vertrok, haar broer naar Syrië zou gestuurd worden, hij dus wel problemen heeft gekend en daarmee geen rekening is gehouden. De Raad verwijst naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal terecht het volgende heeft gesteld omtrent verzoekende partij haar broer: "Dat uw broer tot slot ook naar België kwam en een asielaanvraag indiende, kan evenmin een ander licht werpen op voorgaande. U verklaarde dienaangaande immers zelf uitdrukkelijk dat uw broer zijn eigen problemen kende in Libanon. U voegde hier wel aan toe dat de problemen van uw broer gelijkaardig zijn aan uw problemen temeer daar uw broer ook actief was in het leger van Fatah. Dient hier nogmaals te worden benadrukt dat uw persoonlijke problemen volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden. In het kader van uw broer zijn asielaanvraag werd nog geen beslissing genomen. Hoe dan ook, elke asielaanvraag dient individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld."

Verzoekende partij stelt tot slot dat het leven in het vluchtelingenkamp zeer moeilijk en gevaarlijk is zodat zij minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen. De Raad wijst er op dat verzoekende partij haar situatie in het vluchtelingenkamp door deze Raad reeds werd beoordeeld in het arrest nr. X van 26 juni 2017: "2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier en toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (COI Focus "Libanon. UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon" van 20 januari 2017, COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015, Syria Regional Crisis Response januari-december 2014, mid-year review en het rapport "Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon" van American University of Beirut en UNRWA), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus "Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon" van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat resulteerde in protesten en sit-ins voor UNRWA-kwartieren. Na januari 2016 escaleerde dit in herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNRWA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhindering van bewegingen van personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel

nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNRWA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Zo uit de beschikbare informatie nog blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct aangehaald als volgt: “Immers, de woning waar u met uw familie woonde in al RashidiyaRashidiyais jullie eigendom (zie CGVS 14/12/2016, p. 4). Uw vader baatte voor zijn overlijden een winkeltje uit in Rashadiya, daarnaast kreeg hij per maand 400 dollar pensioen van Fatah. Na het overlijden van uw vader bleef uw gezin recht hebben op zijn Fatahpensioen. Het gezinsinkomen wordt verder aangevuld met het loon van uw broer en uw zus (zie CGVS 27/01/2017, p. 5 en 11). Ook u had voor uw vertrek een vaste baan waarvoor u een loon van 220 dollar kreeg (zie CGVS 14/12/2016, p. 6). U verklaarde weliswaar dat uw moeder tot op heden schulden afbetaald die uw vader nog heeft van zijn winkeltje. Uw moeder blijkt evenwel in staat om deze schulden om beurten aan de schuldeisers af te betalen (CGVS 27/1/2017 p. 14). Het feit dat iedereen in uw familie, met uitzondering van uw moeder – die wel tot op heden het Fatah-pensioen van uw vader ontvangt -en uw jongste broer A.(...), allemaal een inkomen hebben uit werk en op die manier de familie kunnen onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was. Kan hier bovendien nogmaals worden opgemerkt dat uw familie in Libanon, indien gewenst, kon rekenen op de steun van uw grootouders voor onderdak. Uw grootmoeder stelde uw moeder immers voor om met het gezin bij haar in te trekken zolang de woning niet hersteld is, doch uw moeder weigerde zelf op dit voorstel in te gaan (CGVS 27/1/2017 p.2).”. Met het louter herhalen van zijn verklaring dat zijn woning erg beschadigd is, brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Rashidieh van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.” Verzoekende partij heeft in het kader van haar tweede asielaanvraag geen concrete elementen aangebracht die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen.

Verder verwijst de Raad, wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS